

Pintér István

A férfi erotikája lelke

PILISVÖRÖSVÁR, 2022

Füles szöveg

Egyszer volt, hol nem volt, az operációs rendszeren is túl, megjelent egy könyvecske, *A női lélek erotikája* címmel. Akkor azt mondtam: a köztudottan lelketlen férfiakkal ezen a téren nem lehet dűlőre jutni. Soraimat nem is nekik szánom, erotikájuk velejét a szebbik nemmel akarom „kitárgyalni” – egy csésze kávé mellett.

Szívesen beszélgetek velük, mert nemcsak a combjukat, de a szárnyukat is szeretem... Velem éteri magasságokban is lehet repkedni. A női kiegészítőket szintén imádom, például egy kis ész nagyon cuki... Öltözködés szempontjából se az a lényeg, hogy mit vesznek fel, hanem az, hogy mit *nem*. Néha ki is kéri a tanácsomat... Soros barátnőm kérdezte: melyik ruhát válassza. Mondtam: ez tetszik ! Sajnos, kiderült, hogy kombiné.

Igazából nem ismerem az ellenkező nemet, mert velem nem szoktak ellenkezni. Ez kitűnik alátámasztásul felhozott élményeimből is. A szexuálpszichológia ugyanis esettanulmányok nélkül nem elég tudományos. Ez utóbbit sikerült eldugnom sajátosnak mondható humorom mögé. Szellemességben tehát nincs hiány. Én már igazi szellemet is láttam. Lepedő is volt rajta ! Amíg le nem rántottam róla.

Bizony, életünk tapasztalatokból áll, és ezekből tanulnunk kell. Felfogdoshatatlan számomra, hogy egyesek miért nem hajlandók erre. Én a suliban is jó diák voltam, a legnehezebb tantárgyat leszámítva. A magatartásról beszélek, s a szexológiában is a viselkedés a lényeg.

Az őszinteség ugyanilyen fontos. Nekünk is voltak ágybéli problémáink. Egyikünk sem akart kikászálódni belőle, a reggeli kávé megcsinálni. Persze, én vagyok a hibás: az igazi agglegény ugyan „a tyúkokkal fekszik”, de nem „a tyúkokkal” ébred. Ha van miből válogatni... Nekem minden tíz ujjamra egy is jut.

Nősülés szempontjából kötöm az ebet a karóhoz: dupla vagy senki ! A Facebook *családi állapota* rovatába azt írtam: két csalódás között. A nők csapodársága nem tör le engem. A paradicsombeli Éva is elment az első férfival...

Rezgő rezümé

<i>Füles szöveg</i>	2
<i>Impresszió</i>	4
<i>Ámorizma</i>	5
Prúd prelúd	6
Színes ceruzák	9
Szerelem első vérig	12
Romos romantika	15
Stop a hold !	18
Piros betűs hétköznapiak	21
Sötét szárnyak suhogása	24
Kis Folyó	27
Csendesek a hajnalok	30
<i>Szív küldi szívnek</i>	33
<i>Írói dalom</i>	34
<i>A szerző művei a M E K – en</i>	35

A szerző
utolsó oldalon lévő portréját

Hargitai Szilvia

készítette, a pilisszentiváni Slötyi-tó partján,
ahol tilos volt befürödni

★★★★★

Az egyes témákat illusztráló képekért
ezúton mondok köszönetet
a fotóművészeknek

★★★

Copyright Pintér István, 2022

„A szerelem szabadon választott hűség.”

P. I.

Prűd prelűd

A szexológiával az a baj, hogy gyorsan változnak a normák. *Nagyon* gyorsan kéne változniuk. Az 1970-es évek Magyarországon a Nyugat ötvenes években kialakult szemlélete jelentette az „újdonságot” [1]. Ekkor a budapesti kispolgári családok még javában Bauer tudományoskodóan naiv, lexikon vastagságú könyvét forgatták [2]. Freud úttörő munkásságát dr. Kulcsár István propagálta [3], szakmai berkekben. A vidék szexuális szokásai a szent Pál által alapított kereszténységhez igazodtak [4], amit a rossz emlékü Tóth Tihamér interpretált. Az ortodox vallású zsidók ennél is konzervatívabban álltak hozzá a dologhoz. Enciklopédikus művet elsőként Fritz Kahn jegyzett [5]. Hazai szexuálpszichológiáról valójában Buda Béla óta beszélhetünk [6]. A többiek az árnyoldalak és a zavarok felől közelítették meg a témát, orvoslási szándékkal. A leginkább érintett réteget dr. Lux Elvira „világosította fel” [7]. Vallásos igénnyel írott, átfogó tanulmány csak szamizdat formában terjengett [8]. A protestáns szerzők útmutató kiadványai magától értetődően a monogám házasságra koncentráltak [9], aminek nyitott változatáról Miskolczi Miklós rántotta le a leplet [10]. Az éjszakai élet alvilági stílusáról Zombori Attila tudósított [11]. A lényeget szem előtt tartó – ma is aktuális – publikáció alig van [12]. Simmel megrázó könyve [13] és Vámos Miklós gondolatébresztő műve [14] későn érkezett.

A rendszerváltásig tartó szocializmus hallgatólagosan a valláserkölcshöz igazodott. Nemigen volt más választása, mivel az összes kommunista keresztény szellemű iskolába járt. A népi demokrácia reprezentánsai félemberek voltak: véget értek a derékszíjuknál... Elméleti szempontból a szovjet főtitkár is képzetlen volt. Hruscsov saját bevallása szerint azért nem olvasta Marx írásait, mert „túl sok idegen szó van bennük”. A középkáderek vélhetően az oratóriumot se tudták megkülönböztetni a szanatóriumtól.

Egykori szakoktatóm szerint a munkás származású szülők paraszt gyerekei miatt a Vas és az Aczél országa lettünk [15], most viszont már se vasunk, se célunk nincsen. Ha vasunk nem is volt, szövet azért akadt. Minden lány és asszony VOR-termékben [16] járt. Ha egy bugyit láttál, mindet láttad. Kepler János elvtárs (!) kozmogóniája beszédtema lehetett, a szexuálpszichológia nem. Villák proletárjai egybe süljetek ! Azok az idők elmúltak, ma már a rendőrök is cipőben járnak.

- [1] A Kinsey-jelentés
- [2] Bauer A. Bernhard: A nő
- [3] Kulcsár István: A frigiditás keletkezése és gyógyítása
- [4] Pintér István: Szentlecke Pálról (mek.oszk.hu/16500/16532)
- [5] Fritz Kahn: A szerelem iskolája
- [6] Buda Béla: A szexualitás modern elmélete
- [7] Lux Elvira: Női szerepek, Szexuálpszichológia stb.
- [8] Pintér István: A szerelem örömhíre, Mitől beteg a keresztény házasság?
- [9] Farkas József: Tíz segítség, Gyökössy Endre: Ketten hármásban
- [10] Miskolczi Miklós: Színlelni boldog szeretőt
- [11] Zombori Attila: Szexpiaci körséta
- [12] Szendi Gábor: A nő felemelkedése és tündöklése
- [13] Johannes Mario Simmel: Csak egy szó a szerelem
- [14] Vámos Miklós: Utazások erotikában
- [15] Vas Zoltán és Aczél György politikusokról van szó.
- [16] Vörös Október Ruhagyár

A korrajzhoz az író személye is hozzá tartozik, ezért mondok néhány dolgot akkori önmagamról. Az utcabeli ifjúság körében a legfiatalabbak közé tartoztam, így nem mindig fogtam fel, hogy miről folyik a szó. Amikor azt hallottam, hogy a Zalatnay Saroltán átment a Metró, kétségbe esetten rohantam haza, hátha az újság is ír a tragikus balesetről. Láthatásra érkezett elvált édesapám egyszer moziba akart vinni. Amíg a cigaretta meggyújtásával foglalatoskodott, odaküldött a filmet reklámozó fotókhoz: nézzem meg, mit játszanak. „*A sex és a hajadon*” ment, amit szívesen megnéztem volna, mert akkor már benőtt a fejem lágya. Nagy ravaszul tájékozatlannak akartam tűnni, így s-betűvel ejtettem ki a címet. Ssex... – horkant fel apám. Te még kicsi vagy ehhez...

Pedig az idő tájt javában játszottam a papás-mamást a szomszéd lánnyal. Nem arra kell gondolni, ami most megy, a való életet utánzandó. Manapság dulakodás folyik, ilyen felkiáltásokkal: „Bár ne hozzád mentem volna feleségül!” Tettlelességről szó sem volt, a dolog teljes konszenzus mellett realizálódott. Javaslatom megtételekor Marika olyan arcot vágott, mint az egérlyuk előtt leselkedő macska. Szeméből az volt kiolvasható, hogy még nincs oka a szégyenkezésre, de reméli, hogy lesz.

Jómagam romantikus alkat voltam, sőt a romantik még most se antik. Alsó tagozatos koromban fejembe vettem, hogy feleségül veszem a Stegát. Ebben senki se gátolhat meg, még ő maga sem. Csak ásó és apa választhat el bennünket. Ezt persze vele is tudatnom kellett. Biciklivel mentem a randira, kész haditeranggal. Sajnos, zavaromban őt löktem arrébb, és a bringát öleltem meg.

Akkoriban azok a lányok voltak a kapósak, akikről köztudott volt, hogy nincs gumi a bugyijukban. Ez persze nem szó szerint értendő. Később a mozizás lett a szórakozás csúcsa. Pettingetett kukoricát is lehetett kapni. A papír tasakba markolva sokszor kihullott a rágcsa, egymás öléből kellett felcsipegetni. Egyik barátom valóságos nunizmatikus lett. Az olyasmi, mint a numizmatikus, csak nem régi, veretes érmekeket gyűjt, hanem szem-érmekeket. Federico Fellini ezt az alsó ajkak által határolt testrészt „életmosoly”-nak nevezte, *A nők városa* címe filmben.*

* A C-film egy korabeli magyar fogamzásgátló eszköz volt.

Színes ceruzák

Házi lektorom, Hollósy Ferenc,* arra akart rávenni; írjam meg irodalmi igényű önélet-rajzomat. A szerencsétlen nem vette észre, hogy ezt már a sorok között (és sörök között) régen megtettem. Tudom én, mire gondolt, fel is írtam a bakancslistám végére, közvetlenül a mandarinul való megtanulás után. Igazából sci-fi szerző vagyok,** ebbéli minőségemben tudakozódtak nálam; vannak-e fekete lyukak... Szőkék is vannak – válaszoltam, de én a barnákért vagyok oda... Hollósy tisztában volt ezzel, és azzal is, hogy szeretek mesélni. Íme, egy példa: „Piroska megkérdezte a farkast: Nagymama, miért vannak ilyen nagy kerek szemeid? Azért, mert a lábujjaimon állsz!”

Sajnos, nekem is a tyúkszememre léptek, mégpedig fenyítési célzattal. Józsi bácsi nem volt zeneértő, ezért inkább én vonyítottam. Intelligenciájára jellemző szállóigévé vált felvetése: „Minek oda karmester? Csupa tanult ember van a zenekarban!” Egyszer a könyvtárba is bement (megkérdezni, hogy hol van a Rotburger söröző). Életében egyetlen okiratot szerzett meg, a halotti bizonyítványt.

A fegyelmezési (és az azt megelőző „nemi”) aktusra községünk Puskinról elnevezett utcájában került sor. Mindenki azt hiszi, hogy a költőről van szó, de ez tévedés. A budapesti közterülethez hasonlóan annak a szovjet nagykövetnek állít emléket, aki a felszabadulás (?) után szürke eminenciásként Magyarország teljhatalmú ura volt. Ideje volna megváltoztatni az utca nevét, vagy egy, az orosz művészt ábrázoló, domborművet kihe-lyezni. Ez olcsó megoldás lenne, s minden maradhatna a régiiben.

Szóval, ott laktunk mi is, az óvoda hátsó udvarában, amit azóta parkolóvá alakítottak. Régebben melléképületek tagolták, tehát ideális környezet volt a bűjőcskázáshoz. A dorgálásra azért került sor, mert a szomszéd kislánnyal egyszerre léptünk ki egy félre eső helyről, éppen az apja elé. Nem történt köztünk semmi, de az igazságot sem vallhatuk be. Marika csak annyit kérdezett, hogy tetszik-e nekem a rakott szoknya. Mondtam, hogy igen, de a lerakott még jobban.

Az „alapszínről” való társalgás bevett szokás volt, bár nemigen értette a kíváncsiságomat. Elvégre bugyit a kirakatban is láthatok... Igen, de nem „kitömvé”! Tudniillik a forma a lényeg, no meg a benne rejlő tartalom, a szemérmetlen domb. Nem is értem, mi köze van a szeméremhez. A szemérem testtájékai s az ezekhez kapcsolódó magatartások egyébként kultúrkörönként változnak. Senki sem születik szégyenlősnek, ez nevelés kérdése, amire a vallások tenyereltek rá.

A gyerekkori játszótársak erotikus vonatkozású egymásra találása bocsánatos bűn. Az ilyen jellegű kapcsolat ugyanis teljesen egyenjogú. A kölcsönös előnyökkel járó őszinte és önzetlen tevékenység mindkét fél önbizalmát egy időben növeli. Mégpedig úgy, hogy a pszichoszexuális ismeretek beszerzése mentes az érdektől, erőszaktól és érzelmi zsarolástól. Férfi és nő későbbi viszonylataiban ezek az értékek szinte törvényszerűen felszámolódnak. Már a tizenéves időszakra jellemző „csak barátság” idején megjelenik a kisajátítás igénye, valamint a ki- és felhasználás vétsége. Ezt a kamaszkori együtt járás kínjai követik, felnőtt bonyodalmakkal.

* Nekrológia *Utcán heverő témák* c. könyvem 40. oldalán olvasható (mek.oszk.hu/13100/13141)

** *Életfogytiglan* (mek.oszk.hu/10300/10405), *A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

A gyerekkori „játékokat” azért tartom bocsánatos bűnöknek, mert előre megfontolt szándék nélkül, pusztán a körülmények hatására állnak elő. Megfelelő környezet nélkül senki sem lehet jókor jó helyen. A nemek különbözőségéből adódó kísértés abban a korban védhetetlen. Ehhez még az a pozitívum is társul, hogy olyanokkal is megtörténhet, akik nem tartoznak szerencsésebb társaik közé. Magyarán: nemcsak a szépek kiváltsága. Sok kecses hattyúból válik olyan rút kis kacsa, aki pszichoszexuális értelemben inger-szegény életre kényszerül. Számukra ezek az élmények lesznek kedvesek.

A doktorosdi nem áll meg a „felületi kezelésnél”. Rendszeressé válva hamar átlépi a játék kereteit. A konszenzus kölcsönös függőséget okoz, a felek keresik egymás társaságát. Ahogy az ép test bizonyos mértékig képes ép lelket produkálni, úgy az erotika is tud egyfajta szerelmet generálni. Ám ez a hús és vér szava, nem igazi érzélem. Ezzel a fiú kezdettől fogva tisztában van, a lány sajnos csak később ébred rá. A dolog negatív hatásairól majd később, most nézzük a pozitívumokat.

Mivel egy idő után már nincs szükség az alakoskodásra, a verbális kezdeményezés őszintévé válik. A felek árnyalatokig menő szókimondással adják tudtul igényeiket. Ennek a későbbiekben – nemcsak a házasságban, de már az együtt járási korszakban is – nagy jelentősége lesz. A természetes megfogalmazások ugyanis nem hagynak teret a bizonytalanságoknak. Helyes terminológiával minden félreértés kiküszöbölhető, a gátlások felszámolásának is ez az első lépcsője.

Az érzékiségnek is van kultúrája... Nem a fizikai rutinra gondolok, az akkor a legjobb, ha észrevétlen marad. Mielőtt testiségre kerülne sor, beszélgetni kell. A kezdeményezéshez és a közeledés elhárításához is erre van szükség. Megfelelő kifejezések nélkül csak szócséplés folyhat. A jó partner ebből a szempontból is magabiztos, tudja, hogy mit akar. Az irányítást a lányok is átvehetik, az még mindig jobb, mint a sutaság.

Marika pár év múlva már csak azzal a feltétellel állt kötélnek, hogy nem beszélék róla senkinek. Mi se beszélünk róla. Csak csináljuk. Ha ő akarja. Magára nézve azonban nem tartotta érvényesnek a szilenciumot. Később kiderült, hogy a barátnői mindent tudnak. Még azt is, ami nem volt. Suliból jövet hozzám csapódott az egyik, s célozgatni kezdett. Hogy az ilyesmiben ő is benne lenne. Ha akarom. Akartam. Nem tudtam, mire vállalkoztam.

„Mindent, csak azt nem” alapon folytak a dolgok, szigorúan sötétben. Magyaráztam neki, hogy egy fiúnak nagyon fontos a látvány. Ady versét * is elszavaltam:

*Hajh, igen, emlékszem: mindig az a fűző,
Omló, habos szoknya, vérünket fölűző,
Parfümös kis nadrág, finom batiszt-játék,
De mindig az a cél, mindig az a szándék.*

Hiába. Télen jó volt, mert már délután négykor villanyt kellett gyújtani, illetve le lehetett oltani. Tavasszal jött a pince meg a padlás, végül a gardrób szekrénybe kényszerültünk. Egyszer lefejeltem a vállfákat tartó rudat. A megoldásra egy film vezetett rá, ami-ben a hős repülőút alatt pihente ki magát. Fekete alvómaszkot húzott a szemére, olyat akkor láttam először. A motoros szemüvegemet kibéleltem egy felszabdalt sállal, és próbaképpen ráadtam.

– Ezzel úgy érzed, mintha sötét lenne...

Elindult az előszobai tükör felé, megnézni, hogy fest benne. Ez a női reflex vakon is működik. Félúton persze megállt.

– Tényleg. Így jó.

És akkor ! Végre ! Minden csipkét láthattam ! A szoknyáját később eldobta, mert nem lehetett megvarrni. A maszk még megvan, abban szoktam permetezni.

* A szerelem eposzából (részlet)

Szerelem első vérig

A gyerekkori erotikus szféra a környezet függvényében alakul ki. Ha nincsenek megfelelő (vidéki) körülmények, akkor a rendszeresség hiánya meggátolja az érzéki bevéssődéseket. Akinek nem volt ilyesmiben része, annak később kell megtanulnia saját nőiességét vagy férfiasságát. A nemi szerepnek való megfelelés létkérdés a társkeresés időszakában. Párt választani csak egy karakteres egyén tud, aki tisztában van az értékeivel. Ezek között ott van az ösztönös vágyaktól motivált kapcsolatteremtés *igénye* és *készsége*. Szárnypróbálgató tapasztalatok nélkül nemigen lehet boldogulni. A ragadozó állatok kölykei is játékosan hancúroznak, de ez a tét nélküli tusa véresen komoly harcokra készíti fel őket.

Minden szerelemre igaz: „Úgy szereti, majd megeszi”. A felek valósággal asszimilálni akarják egymást, de a nagy érzelmek uralomvágyat takarnak. Ez a zsigeri készítés bestiális eredetű, ugyanis az ember nem áll messze az állattól. Szex vonatkozásában totálisan birtokolni akarja a partnerét. Ez az önzésnek minősülő magatartás a lelki biztonság garanciája. A mondás szerint is „az a tiéd, amit megeszel”. Ismeretes, hogy a kisgyerek mindent igyekszik a szájába venni, mert ha már ott van, akkor kénye-kedve szerint bántat addig ismeretlen zsákmányával. A Biblia *megismerésnek* nevezi a nemi aktust, s ez egyáltalán nem véletlen. Az ilyen értelmű megismerés azonban megvallott érzéki igények és a gyakorlatban csiszolt készségek nélkül nem következik be.

A tapasztalatszerzés időszaka későn érő fiatalok esetében azokra az évekre is kiterjedhet, amikor kortársaik már együtt járnak valakivel. A „csak barátság” sem rossz, de igazán nőies és férfias alanyoknál nem működhet. Mindkét kapcsolati forma viszonylag új jelenség. Zsidókeresztény kultúrkörünk régebben nem tűrt ilyen jellegű viszonyokat, az iszlám pedig ma sem tolerálja. A történelmi vallások csak a házasságot, és az azt megelőző – szinte felbonthatatlan – jegyességet ismerik el. Az ősidőkben a párok az esküvő napján látták meg egymást. Ruhátlanul kizárólag a nászéjszakán... A vőlegény barátja a sátor előtt állt, az elragadtatott felkiáltásra várva.* Ezt a zsidó hagyomány írta elő, és a hálófátyol fellebbentésekor következett be. Sosem várt hiába, mert a vőlegény mindig kiáltott; ha tetszett neki a menyasszony, kisebbet, ha nem, akkor nagyobbat.

Pszichoszexuális nevelésre főleg a vallásos lányoknak lenne szüksége. Ehhez azonban először a szüleiket és a hitoktatóikat kéne felvilágosítani. Ezek a formális tekintélyek – kompetencia hiányában – veszélybe sodorják a kezük alatt levőket. Azzal áztatják őket, hogy az idő múlása mindent megold, ám az igazira várva elszalasztják a lehetőségeiket. Felesleges csokorba szedni az ideális házastárs tulajdonságait, mert úgyis ahhoz fognak hozzámenni, akihez tudnak. Infantilis csak-barátaik nem csókolóznak velük, pedig az a lényeg. Nem a technika, hanem az intimitás. Csókolózni csak egy szerető akar, egy csók maga a vallomás. Itt bukik le minden szélhámos... Lázás csók nélkül nincs szerelem, csak komoly szándék. A hús és vér komoly szándéka.

Ennél tisztességesebb megoldás a „barátság extrákkal”. Ez a viszony úgy jön létre, hogy a lány visszautasítja a fiú közeledését. Tetszik neki az őszinte vonzalom, hízog a romantikus vallomás, de együtt járni nem akar vele. Megszólnák az osztálytársnői, mert a srác nem illik az idej ruhatarához. A barátságot azért felajánlja, hiszen tisztában van a kapcsolatban rejlő lehetőségekkel. A fiú elfogadja a kompromisszumot, egyrészt az öngyilkosság alternatívájaként, másrészt azért, mert van esze.**

* János-evangélium 3,9

** Lásd *A nő lélek erotikája*, 24 – 25. old. (mek.oszk.hu/18800/18895)

Innen előben folytatom, ugyanis első kézből való emlékeim vannak. A kéz az arcomon csattant, amikor a Rákóczi út járdáján lesmároltam Csutkát. De úgy, hogy a dauer kiment a hajából. Ő tehet róla, miért mosolygott rám... Olyan mosolya volt, hogy a ferihegyi repülőtér fémdetektora azonnal fegyvert jelzett volna.* Szóval, volt köztünk valami. Egy leküzdhetetlen akadály... Nem tetszettem neki.

Végül is barátként több időt töltöttünk együtt, mint reméltem. Egy barát bármikor felugorhat, a randira viszont készülni kell. Poprongyos csajként igen ritkán öltözött ki, de a színház kivétel volt.

– Ha ezt a rövid szoknyát veszed fel, jobb, ha kardot kötök – mondtam neki.

– Nem is olyan rövid – válaszolta flegmán, s mutatta, hogy még egy kicsit feljebb lehet húzni. Sokadjára incselkedett velem, mert tudta; baráti szinten kell maradnom... A határt ő lépte át azzal, hogy olyan jellegű dolgokat is kért, amik már feszegették ezeket a kereteket. Van, amit az ember egy barátnak se tesz meg szívesen. Se erkölcsileg, se anyagilag. Legfeljebb akkor, ha a viszonzás is túlmegy a barátságon.

Ide illik az a téma, amit már Vámos Miklós is érintett.** Néha úgy adódik, hogy az ember későn veszi észre; fizetős parkolóba állt be. Mikor közlik vele a tarifát, választania kell. Vagy felháborodottan kitolat, vagy megnézi a tárcáját, van-e benne ilyesmire pénz. A dolgot az is árnyalja, hogy nem hivatásos személlyel tárgyal, hanem olyasvalakivel, aki csak eseti jelleggel szedi a díjat. Ha pedig az illető osztályon felüli helyre adja a jegyet, meg is ragadja a soha vissza nem térő alkalmat.

Ismét megtörtént eset következik... Fiatalon költöztem be külső-belső felújítás után kiáltó, ám saját házamba,*** ahol még csengő se volt. Váratlan látogatóm kénytelen-kelletlen a dolgozó szobámban zavart. Amikor kopogtatása után kitártam az ajtót, egy olyan szép nő állt előttem, amilyen a tiszteletes úr csak keresztvetés után mert volna szóba elegyedni. Még a közmondást is szembe szökően meghazudtolta. A köszömlére bocsátott látnivaló ugyanis nyilvánvalóvá tette, hogy két duda is elfér egy csárdában. Nem csoda, hogy kissé dadogtam.

– Megdughatnám, mit akar?

Vidáman felkacagott, mert nem az a fajta volt, aki rózsafüzért hord a ribiküljében. Kacagtunk egy darabig, aztán jövelete céljától függetlenül mondott egy összeget.

Ami nem volt kacagtató.

* A Liszt Ferenc légikikötő annó úgy jött létre, hogy Mayer Ferenc csendőr ezredes ingyen odaadta a szőlejét. „Hegy” nem volt rajta, ez a kifejezés a szőlőművelésre utal. Mellszobra Budapest XII. kerületében, a Csaba utcai iskola előterében áll. Gyerek koromban a nyakában lovagoltam, amitől hivatalsegéd nagyszüleim frászt kaptak.

** Vámos Miklós: Utazások Erotikában, Ab Ovo Kiadó, Budapest, 2007.

*** Pintér István: Három kívánság, Rakéta regényújság, 1991. dec. 17.

Romos romantika

A fiatalok egymás iránti olthatatlan érdeklődését a váltivarúságból fakadó nemi különbözőségek váltják ki. E kíváncsiság testi-lelki izgalmat okoz, ami csak a látás-tapintás-ízlelés során csitul. A rendszeres és konszenzuson alapuló erotikus kapcsolat érzékiséget ébreszt, ami érzelmeket is generál. Ez a dinamó módjára gerjesztett vonzalom azonban a hús és vér szava. A glória csak addig fénylik, míg a láng el nem lobban. Egy ilyen jellegű viszony kölcsönös előnyökkel jár, a lányok egy idő után mégis elégedetlenkednek. Azt szeretnék, ha a fiú szerelmi téren is „nyilatkozna”, mert akkor legalizálná a közös bűn. Ez bizony a házasság előképe, ami nem más, mint a koitusz törvényesítése.*

A fiúk és a férfiak, sarokba szorított helyzetben, képesek szerelmet hazudni. Ezzel meg is adják a „romantika” definícióját. Egy hím számára az a romantika, ha szexuális kielégülése érdekében szerelmet hazudik. A nők persze tudják, hogy a virágcsokrok nem az érzelmek hőfokára utalnak, hanem a háttérben meghúzódó célra. Ezek a vágyak tulajdonképpen hízeltőle, hisz nem a vetélytársaikra irányulnak. A kapcsolat nyilvánosságra hozásával fölébük is tudnak kerekedni... Az asszonyok férjezett nevének „né” toldaléka azt jelzi: nekem is olyan örömeim és bánataim vannak, mint másoknak.

A lányok „romantikán” az ideális partnerrel való megismerkedés mesébe illő körülményeit értik. Ezek a körülmények valóban a mesék birodalmába tartoznak. A való életben nem látják a fától az erdőt, vagyis elnéznek a szóba jöhető társ válla fölött. Ez az egyén persze nem romantikus. Kevés férfi az... Tudniillik nem éri meg... A lányok nem azokhoz mennek hozzá. Ők azt szeretnék, ha az izomagyúak lennének romantikusok ! Pluszban. Ez pont olyan, mint a legelésző oroszlán.** Esküvőjük forgatókönyve egyértelműen a barátnőnek szól. Szüzességüket is tökéletes díszletek között akarják elveszíteni. Nászéjszakájuk szintén fantasztikus lesz, hisz annak kell lennie.

A szerelmet már sokan megpróbálták definiálni, most én is csatlakozom hozzájuk. Szerintem a szerelem: szabadon választott hűség. Legalábbis a plátói, a beteljesületlen, magyarul: az egyoldalú. Az igazi szerelem meg a kölcsönös. Ahhoz azonban olyan sok minden kell, hogy a legtöbb embernek nem telik rá. Az a „testiekben gazdagok” osztályrész, a felső tízezer játéka. A populáció 70%-a meg irigyen bámulja őket, amint szabadon szerelmeskednek, illetve szerelmesen szabadoskodnak. Petőfi is erre vágyott.

Minden biológus tudja; mi a szerelem, leszámítva a szerelmes biológusokat. A biológiát a kémia irányítja, sőt a fizikai valóságot is ez teszi kézzel foghatóvá.*** A nemileg determinált hústestbe zárt – jobb sorsra érdemes – Lélek készen kapja jellemző tulajdonságait, akár tetszik neki, akár nem. Életét előre megírt genetikai kódok határozzák meg. Ezen belül pszichoszexuális affinitásait is, amit az imprinting jelensége árnyal. Ezért van olyan nagy jelentősége minden „első” dolognak, a látástól az érintésig.

Jól csak a szívével lát az ember, s ezt már Saint-Exupéry előtt is kimondták.**** Ne hagyjuk hát, hogy megvezessenek bennünket az érzékeink. Nekem egy örök szerelmem volt, hét „halálos”, meg tizenhét „nagy”, és jó néhány „sima”. Íróként muszáj adminisztrálnom, különben megróna Érosz pápinája. Mielőtt valaki dicsekvéssel vádolna, jelzem: több fülem van, mint ahányan szerettek. A többi csak volt. Na jó, megvolt. De engem is elkaptak, tehát ez gílt.

* 1Móz 2,24b „Ezért hagyja el apját és anyját...” A házasság érvényessége ma is az elháláshoz kötött !

** Izajás 11,6-7

*** Pintér István: A fizika költészete (mek.oszk.hu/18800/18894)

**** Máté-evangélium 6,22-3

Köztudott, hogy a nők „kibeszélik” egymás között kapcsolataik intim részleteit. Ezt például nem szeretem bennük. Jómagam ilyen értelemben szemérmes vagyok. A csúnya szavak használata indokolt lehet, de a másik lelki világába nem szabad betörni. Szerintem durva dolog az aktus után az iránt érdeklődni, hogy jó volt-e... Én egyetlen egyszer kérdeztem meg, akkor, amikor joggal feltételeztem, hogy a partner esetleg csalódott. Sok lány már az első alkalommal rózsaszín ködben repkedő aranypillangókat vár. Tehát először is (a szőr hosszú ő) átkutattam a szénakazlat, s meg is találtam benne a gombostűt. Végezetül a legkedvesebb hangomon szólaltam meg:

– Jobb volt, mint amire számítottál ?

Révedező tekintettel bámult a szőnyegre hajított fehér kombidresszére, ami a félhomályban fénylő tócsaként terült el.

– Igen ! Jobb volt, mint a Ferivel és a Jocóval, de azért annyira nem volt jó, mint a Cimarral.

A férfiak többsége ennél sokkal rosszabbul jár... Mondhatni: nem is férfi, aki azon nem esik át. Én kivételnek számítok, mert akkor még nem voltam férfi, csak kiskamasz. Nem arra a jelenségre gondolok, amit már sokan és sokszor megírtak.* A hatvanas évek magyar klasszikusa ezt így fogalmazta meg: „A völgyet körülzáró hegyek még visszhangozták a dörgéseket, de a csata már véget ért, mielőtt igazán elkezdődött volna”.**

Arról van szó, hogy Amerikát csak egyszer lehet felfedezni. Aki nem mer felkapaszkodni a Santa Maria fedélzetére,*** azt mások fogják megelőzni. Intellektuálisnak mondható ismeretségi körömben mindenki így járt, már a könyökömön jön ki a dolog. Ezek a hős szerelmesek – Bodor Páltól Végh Antalig – úgymond nem akartak visszaélni a helyzettel. Gentlemanusok voltak, azaz úri emberként viselkedtek. Akkor, amikor a lány már a körmét rágta türelmetlenségében.

Az erotikus jelzések vételéhez pszichoszexuális ismeretek szükségesek. Ezeket nem tanítják az iskolában, de autodidakta módon beszerezhetőek. A mai fiatalok nem olvasnak, így borítékolható az életre szóló trauma. Mindkét nemnek tudnia kéne, hogy bárhol vannak és bármiről beszélnek, mindig „arról” van szó. Szavak nélkül is. Főleg akkor. Nem a téma a fontos, hanem a hanghordozás, a szemek villanása. Ez egyfajta virágnyelv, amit érteni kell. A lepkék azért repkednek egymás mellett, hogy kipuhatolják: veszi-e a másik a kanyarokat. Persze, egyenesen is lehet menni. Úgy értem, verbálisan.

Én hamar megkérdem; lehet-e szó arról, amiről szó sem lehet. Nem azt kell mondani, hogy beszélni szeretnék veled, látni akarlak. A lány úgyis tudja, hogy az összes „ni” végződésű szó egy másik „ni”-vel végződőre utal. Már a játékos kergetőzésben is ez van. Na várj csak !... (Mire?) Elkaplak !... (Ugyan miért?) Az őszinteség mindig bejön. Akkor is, ha a terminológia szabatos, azaz a közfelfogás szerint csúnya. Intim helyzetben nincs jelen harmadik személy, tehát természetesen lehet fogalmazni.

Vannak, akik Amerika felfedezése helyett inkább megkerülik az egész Földet. Ezek azt hiszik, ha van hajójuk, övék az egész világ, ráérnek partra szállni... Az együtt járás azonban nem szerződés, csak meghallgatás. Le lehet mondani, de csak egyszer. Ha a lány másodjára is hiába készül fel, soha nem lesz előadás. Soha, soha. A barátságban és az együtt járásban sok a közös dolog. A különbség az, hogy utóbbiban erotikus tartalom is van. Ha elhangzik a viszonyra vonatkozó boldogító „igen”, akkor – szó szerint ! – szabad kezét kaptunk. Nincs mire várni, mert a lány nem fog minden randin biztosítani bennünket a beleegyezéséről. Előbb-utóbb ideges lesz, mert nem tud mit mesélni a barátnőinek. Neki ez olyan, mint a ruhapróba... Többet is felvesz, de csak egyet fog megtartani. Amíg ki nem megy a divatból.

* pl. Vámos Miklós: Utazások Erotikában.

** Kolozsvári Grandpierre Emil: A boldogtalanság művészete

*** A hajót Szűz Máriáról nevezték el.

Stop a hold!

Az együtt járás elsősorban érzelmi kapcsolat, melyet az érzéki élmények tovább mélyítenek. Mégis sok a szakítás, ami a kialakulatlan személyiségekre vezethető vissza. A felek még saját magukkal sincsenek tisztában, verbális kommunikációjuk döcögös, lelkileg kiforratlanok, ismereteik hézagossak, rendelkezésre álló eszközeik – igényeikhez képest mindenképpen – elégtelenek.

Ebben a korban nem a jövőt tervezgetik; a jelen kihívásainak igyekeznek megfelelni. Kibontakozási lehetőséget pedig a szóba jöhető partnerek irányában mutatott nyitottság kínál. Tudat alatt több vasat is tartanak a tűzben... Szívesen cserélnék eszmét másokkal, pusztán baráti alapon. Az ártatlan andalgásból azonban könnyen közeledési kísérlet lehet, spontán módon létrejött vakrandi. Paradox módon ennek esélyét éppen a bebiztosítottság érzése növeli. Ha együtt járok valakivel, akkor nyugodtan cicázhatok másokkal, hiszen igazi partnerem „úgyis tudja”, hogy hozzá tartozom.

Könnyű a vékony jégre menni, és legtöbbször nincs visszaút. Lehet, hogy a barátként fellépő harmadik egy reménybeli viszonyt építget... Ez tipikus női magatartás, afféle „hölgyválasz”. Alkalom szüli a tolvajt, alkalom pedig van bőven: tánciskola, énekkar, színjátszó kör, sportfoglalkozás, házibuli... Ez utóbbi rendszerint eleve egy kiszemelt személy becserkészése végett szerveződik. A banda jóhiszemű tömegként csupán asszisztál ehhez. Sok az érdekes arc, a jó fej, a kedves gesztus. Meglátni és megkívánni tényleg egy pillanat műve.

Jellemző a kisgyerekekre, hogy játékosan szaladgálva rámutatnak füre-fára: stop ez, stop az, stop a hold is! A tinédzserek – ehhez hasonlóan – minden olyan újdonságra vevők, ami borzolja az érzékeiket. Főleg a sokat ígérő látványelemekre. Ezek a jellegzetességek azonban kizárólag a megjelenítőikkel együtt birtokolhatók. Ez a magyarázata a törvényszerűen bekövetkező szakításoknak. Nem szándékosan cserélik le a partnerüket, egyszerűen rákényszerülnek, átlagosan két-három esetben.

Vannak persze fanatikusok is, akik nem képesek elviselni a vereséget. Egy „kocka” barátom azt írta az exének: „Már beszkeneltem a képedet a 3D-s nyomtatóba, úgyhogy karácsonyra a fa alatt leszel”. Én ennél józanabb vagyok, csak ahhoz ragaszkodom, amihez jogom van. Volt egy lány, akivel – írd és mondd! – csak nyolc hónap után tudtam megismerkedni. Kerek perccel kijelentettem: „Ezt az időt be kell hoznunk. Tehát a szakítás után még nyolc hónapig együtt fogunk járni.”

A nyolcra a kilenc hónap jut az eszembe. Ez a sztori nemrég esett meg. Egy utcabeli srác keresett fel.

– Pinyókám, kéne a kocsid.

– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólitottál – válaszoltam. Tudniillik, a Pista bácsi titulust utálom.

Kiderült, hogy kis barátnőjét akarja megtréfálni, akinek bizonyos féltelmei vannak. Éjfél tájt egy fából készült golya figurát akar az ablaka alá csempészni. Olyat, amelyet az újdonsült kismamák szoktak kiállítani az előkertbe. Az én időmben ezt csak golyahírral lehetett volna megcsinálni, ám az nem a megfelelő időben nyílik. Ami azt illeti, egy férfi számára soha nem megfelelő az idő. Nem adtam oda az autót. Én is mentem! Hiányzott a lopakodás izgalma.

– Ilyen hosszú lábú csajod van? – húzta előrébb cinkostársam az ülést.

– Nem, a dudái ekkorák.

A nyomdaipari szakközépben volt egy Dudás Angéla nevű osztálytársnőm. Igazából Nagy Angélának hívták, ami ugyanarra utal. Akkor még merőben más volt az erotikus terminológia. A „szívás” azt jelentette, hogy a fiú – csodálata kifejezéséeként – metszőfogai

között füttyentésszerű hangot hallatott. Ekkor a lány, mintegy pavlovi reflexként, azonnal a füttyülő füttyülőjére társította a képzeletét. Endzsi nagyon izléselesen tudott öltözködni. És milyen széleseben ! Csókolózás közben úgy megszívtam, hogy behorpadt a popsiján a bugyi.

Micsoda rossz dumáim voltak... „Tudod, mi az, hogy szerelem? Hogy már két hete szerelem a motoromat...”. Régen nem is a szöveg volt a lényeg... A csajok nem öntötték ki a szívüket minden görbe fánál. Egy kékharisnya azonban megijesztett.* A városmajori Mopresszó legjobb asztalánál ültünk. Előzőleg én törölgettem tisztára, ahogy a többi is, tudniillik a szabadtéri színpad alkalmazásában álltam. Jelzem, nem szerzőként.

– Előtted már két fiúm volt – avatott a bizalmába.

– Hogyhogy ? – hőköltem vissza. – Csak tíz percet késtem a randiról...

Pontos is lehettem volna, de a sövénynél összefutottam egy kutyasétáltató nőcivel. Megcírógattam az aranyos ebet, majd egyenesen rákérdeztem:

– Megpuszilhatom?

Még nem is tért magához az értetlenséggel vegyes megdöbbenéstől, amit beleegyezésnek véve, lesmároltam. Csókálló rúzsos volt.

– Azt hittem, hogy... a... őt.

– A spánielt ?! Mégis, mit képzelsz...

A négy lábú kedvencek és az autók nagy szerepet játszottak a szerelmi életemben. Hegyi Erikával is a Gépmadár utcai kutyafuttatóban ismerkedtem meg,** a Finommechanikai Gyár mögötti kiserdőben. Ahogy Zorán énekl: számomra ő volt a kezdet, én pedig Andi számára lettem az. Legjobb barátom húga volt, aki többször is figyelmeztetett, persze tréfásan. – Te, ha leszakítod anyám tyúkját...

Nem mondom, hogy nem fordult meg a fejemben, de mindig elhessegettem a gondolatot. Randi–Andi viszont nagyon fészkelődött, egy „öreg fészekrabló” pedig észreveszi az ilyesmit. Együtt bandáztunk, velünk tartott mindenhová. Ezen közben többször voltunk hosszabb–rövidebb ideig kettesben, a téma meg adódott.

– Volt már olyan Rómeo, aki felmászott az erkélyedre ?

Szavakkal nem válaszolt, de pillantásában ott rejlett az érzelmek teljes spektruma. A fehér fény is tartalmaz minden színt, ha egy prizmán bocsátjuk át, akkor élénk tárul az egész szivárvány. Dicsérgettem agyba–főbe, vigasztalás gyanánt.

– Ha olyan ennivaló vagyok, akkor zabáld meg !

– O. K. Vetkőzz le meztelenre.

Ez azért neki is sok volt. Megütközve nézett rám, de nálam készenlétben állt a fel-szabadító poén.

– Ruhát nem eszek...

Kimentem az erkélyre, hogy röhögjek egy kicsit magamban. No lám, milyen vicces fiú vagyok. Visszatérve egy régi mester festménye tárult a szemem elé. Botticelli: Vénusz születése. Csak a Shell kagylója hiányzott pucér talpa alól. Már akinek.

* kékharisnya = műveltségét fitogtató, írók társaságát kereső nő

** Pintér István: Igaz történetek (mek.oszk.hu/10300/10371)

Piros betűs hétköznapiak

A romantikáról szóló fejezetben bevallottam, hogy annak a kiskamasznak, aki én voltam, van egy örök szerelme. Ott múlt időben fogalmaztam, ám ez nem számít. Az igazság az, hogy ama éteri viszonyoknak se jelene, se jövője nincsen. Múlttal is alig-alig bír, mégsem bírok magammal. Valami olyasmi történt, mint azokkal a gentlemanusokkal. Akkor tájt még nem voltam úri ember, s talán emiatt nem is lettem azzá. Én is megkaptam a boldogító igent, de még a „hitvesi” csók se csattant el... Tizenkét éves korában egy fiúnak még zavaros gondolatai vannak. Örömeiben fünek-fának elűjságolja a nagy hirt, aminek a falu végére már el is vész az értéke. A kislánynak is kényelmetlen a dolog, főleg, hogy a megegyezést követően nem történik semmi. Sokáig. Az iskolatáska is nehéz, meg a szív is. Nem folytatom, mert még megszakad. Lásd a kötet végi verset.

Azóta okos ember lettem. Azt is tudom; mi a halál. A halál belátás. Az Úr belátja, hogy mindennek van határa... Hosszú évtizedek óta a határátlépést várom. Nem veszek részt a hajszában, harácsoljanak csak mások. Nincs munkaruhám, se öltönyöm, mackóban tréningezek a nagy találkozásra. Néha írok valamit, csak úgy, ingyen. Mi is most a téma? Megvan! Jobban mondva: megvolt. A szex.

Tipikus női panasz, hogy a férfiak nem beszélgetnek eleget velük, főleg fontos dolgokról. Nem akartam ebbe a hibába esni, ezért megkérdeztem soros barátnőmet; mi a véleménye a közel-keleti helyzetről. Azt válaszolta, hogy azt a pózt nem ismeri, de szívesen kipróbálja.

Szerencsére jó karban vagyok... Hetente kétszer hatszáz métert futok a Wipi cukrászdáig, és befalok fél kiló Rigó Jancsit. Rigó Juliska jobb lenne, de azt nem tartanak. A férjeknek persze könnyű. Azok ülve is levehetik a nadrágjukat. Egy szinglinek ügyelni kell a részletekre. Volt, aki a hosszú szárú gatyá miatt hagyott ott. Szoknyavadász ne hordjon jéger alsót. Nyáron nem is veszem fel.

Takarítanom se szabad, mert az is baj, ha túl nagy a rend... A múltkor kijött hozzám Pestről a Lepkés Viki. Egy csomó pasas fél perc alatt eljátszaná az egyperces szimfóniát, ha együtt repkedhetne vele. Az erkölcsi? Fogalmazzunk úgy, hogy kurva jó nő. Esze, sajna, nincs. Mondtam, hogy csak Molotov-koktéllal kínálhatom meg. Nem számít, ő szereti az orosz pezsgőt. Valaha iskolatársak voltunk. Én tanítani, ő tanulni járt be. Szétnézett a lakásban és felsóhajtott.

– Ez egy múzeum. Ne haragudj, de múzeumban én nem tudok.

Nem is feküdtünk le. Állva csináltuk. Utána az iránt érdeklődött, hogy hol dolgozom. Zavaromban az asztalterítőt húzogattam.

– Az A B R O S Z egyik munkatársa vagyok.

– Az jó.

Igazából egy különleges írói válságban szenvedek... Van, aki akar írni, de nem tud. Én tudok, de nem akarok... Így leginkább olvasgatok. Valaha minden Albatrosz-könyv a polcaimon volt. Negyvenkilenc még megvan, és egy jó pár Delfin... A tévét sose nézem. Legfeljebb a műsort. A készülékem okos: mindig kiírja, hogy a levegőből fogható csatornákon jövő adást csak süket és vak előfizetőknek ajánlja.

Lehettem volna egy közepes beatzenész, de már lehangolódott a gitárom. Csak a koncertfilmek dobnak fel. Van egy csomó régi videóm. Radics Béla a Tűzkerékkel, Pataki Lili a Syriusszal. Valaha a Liversing roadja voltam. A világ talán jobban járt volna, ha pengetek. Lektoraim szerint ez egészen biztos. Szörényivel néha összefutok a ligeti boltban. Megy a szántói „telkére”, fát kívágni. Én nem szeretek fát vágni. Kell a változatoság, a kihívás. A múltkor a közelemben lakó kiscsaj hívott ki. Bejönne egyszer, irodalomról beszélgetni. Szigorúan csak csevej, semmi más. Légy nyugodt, mondtam neki, de legjobb, ha három bugyit húzol. Az a biztos.

Skót whiskyt ittunk, ez azt jelenti, hogy nagyon keveset töltök a pohárba. Szóval, nem kerültünk tőle négyzetre emelt állapotba. Elmesélte; félig házasságon kívül született: anyja lány volt, de apja nő. Már természetes halált halt. Ha valakibe a neje beledöfi a konyhakést, akkor természetes, hogy meghal. Ezt akarja megírni... A családja történetét. Lebeszéltem róla. A családregeénynél nincs unalmasabb. Vagyis van: a válás. Minden aszszony azt akarja kiírni magából; miért vált el. Én tudom a választ. Azért, mert férjhez ment. Ezt minden nőnek olyan részletességgel kéne elmagyarázni, ahogy Patkó őrmester verte a fejünkbe a Futkosón* a tudnivalókat. „A 65 mintájú gyakorló nadrágnak két szára van. Úgymint: a) bal szára, és b) jobb szára. Azt könnyű megismerni, mert azon van az oldalzseb.”

A kiscsaj lelkesen ellenkezett. A házastársaknak csak azt kell megérteni, hogy az Út maga a Cél. Ha ezt felfogják, attól kezdve minden szó ének, minden lépés tánc. Amit erre mondtam, az nem tartozik a világirodalomra. Már nem is figyeltem oda. Randi-Andi alakja sejlett fel előttem, aki csak egy vastag illatfelhőbe volt öltözve. Beszélgető partnere mondatai lengték körül: „Egyedül fogsz maradni... Kire hagyod a vagyonodat...”

Van végrendeletem. Akkor csináltam, amikor örök szerelmem nem köszönt vissza. Pedig még el sem múlt a Vajda János-i húsz év. Én azóta is itt élek... Ép testben épp hogy. Szeretem Vörösvárt. Vidám kisváros. Mindenki vigyorog, aki szembe jön velem.

A költőről eszembe jutnak még sajtó alá nem rendezett verseim. Én is kiprélhetném magamból, mert polgári foglalkozásomat tekintve nyomdász vagyok. Voltam. Szívemben az is maradok.** Hol vagytok fiúk, régi és égi barátok? Szükségem lenne ma rátok. Elkezdtem egy könyvet, az a címe, hogy Fejfák. Egy fej (fotó), egy sztori. Na, abból se lesz semmi.

A verses kötetemből se. Azt mondják az ítések, hogy ma már senki sem igazodik az időmértékhez. A ritmus felesleges, a rím meg ciki. Legyen szabad soros, és lehetőleg ne szóljon semmiről. Sok mindenre képes vagyok, ám olyan verset írni, ami nem szól semmiről, nem tudok.

Ja, a testámentum. Ingóságaimat Radványi Bendegúz örökli. Az adóhivatal szerencsére nem tudja, hogy ő egy törzskönyvezett spániel. Pontosan olyan, mint Neptun volt, aki belehalt egy kullancscsípésbe. Ennyi az élet. De nem nekem. Nekem még végig kell hallgatnom ezt a kiscsajt. Vajon mi jöhet még?

A megmaradt whisky tudvalévően a temetőbe visz ki, ezért felhőrpintettük, aztán végre kikísérhettem. A kiskapu túloldalán megvárta, amíg másodjára is megforgatom a kulcsot a zárban. Pironkodva szólalt meg:

– Szeretnék még valamit mondani...

Félre billentettem a fejemet, mint az égre néző kacsák. Arra azonban nem számítottam, hogy a csillagos mennybolt rám szakad.

– Tényleg hármát vettem fel.

* MNFZ = Magyar Néphadsereg Fegyelmező Zászlóalja

** Pintér István: Ballada az ólomkatonáról (mek.oszk.hu/13500/13523)

Sötét szárnyak suhogása

Stendhal azt mondta, hogy a legszebb virágok a szakadék szélén nőnek. Ezt megtoldom azzal, hogy az emberek nagy többsége sajna bele is zuhan miattuk. Mindketten az érzéki szerelem veszélyeire gondolunk, amit Arany János így énekelt meg:

*Kis bokor, ne hajts még,
tél ez, nem tavasz;
kis lány, ne sohajts még;
nem tudod, mi az.*

*Bokor új hajtását
letarolja fagy;
lány kora nyílását
bú követi, nagy.*

Minden erotikus gondolat, beszéd és cselekedet fölött Damoklész kardja lóg, mégpedig egy hajszálon. A bajba kerülés réme megkeseríti a legédesebb percekét is. A fiúk és a férfiak következmények nélküli testi-lelki kielégülésre vágnak. A nem kívánt gyermek-áldásért persze a másik nem sincs oda, ugyanis ez egy ördögi árukapcsolás.

A Föld nevű bolygón elképesztő méretű szexuális nyomor tombol. „Rendes pasinak” nem érdemes lenni, mert a szemérmes koldusnak üres marad a tarisznyája. A valamilyen szinten erőszakot alkalmazók is frusztrált egyének, akiknek nincs lehetőségük a normális kapcsolatteremtésre. Kedvező adottságok nélkül a pszichoszexuális ismeretek s az anyagi eszközök is kevésnek bizonyulhatnak. Mire egy átlagos férfi minden szempontból kikupálódik, harminchat foga lesz. (Négy a szájában, harminckettő a bögében.)

Az archaikus társadalmakban általános jelenség volt, s ma se számít szokatlannak, hogy a – valójában szexpartner – feleség jóval fiatalabb a férjénél. Mindenkinek a „pipi-hús” kéne, hiszen a hímek szempontjából az egész a női nemi sajátosságok birtoklására megy ki. A hamvasság fokozza a szépséget, ami persze igazságtalanság. Egy asszonynak, kora előre haladtával, s gyermekei számának növekedésével egyre kíváncsabbnak kéne lennie. Tudjuk, nem ez a helyzet. A hoppon maradt férfiak a Szép Ernő-i sort skandalják: „Én kérem még nem játszottam, nem játszottam, játszani szeretnék mostan”. Legtöbbjük titkos vágyai között ott szerepel egy diáklány erotikus kioktatása, amivel szexuális önbecsülésüket tudnák megalapozni.

A nemi erkölcs elleni bűnök társadalmilag leginkább elítélt válfaja a pedofília. Ez a dolog a gyerekek egyre korábbi érése miatt komoly probléma, amit nem jogi eszközökkel, hanem preventív módszerekkel, szexuálpszichológusok bevonásával kéne orvosolni... A rajta kapott bűnös ugyanis sima szabadságvesztése mellé aránytalanul nagy büntetést kap. Az „üvegházból” hat év után már nem egyedül szabadul: súlyos személyiségzavara holtáig elkíséri. Homoszexuálissá lett rabtársai odabent zaklatni fogják, ezt pedig a börtönőrök nem tudják és nem is akarják megátolni.

A Büntetésvégrehajtás parancsnoka ország-világ előtt beismerte: senkit se képesek megvédeni a házon belüli atrocitásoktól. Ezzel persze a rendszer működésképtelenségére utalt. Egy korrekciós intézménynek átnevelő funkciót kéne ellátnia, hogy őrizetesei vissza-illeszkedhessenek a normális életbe. A bordélyházakat látogató ügyészeknek és bírácoknak tisztában kéne lenniük azzal a tudományos ténnyel, hogy az érzelmileg sérült pedofil személy – cselekményének elkövetése közben – pszichikai szempontból *ugyanolyan élet-*

korú, mint a sértett. Tehát csak ennek megfelelő büntetést szabadna kiróni rá. A társadalmi tudat hajlamos megfélekedezni arról, hogy milyen sok közismert, nagy és népszerű emberre vetül rá ennek a bűnnek a gyanúja. A világ tudniillik éppen ezt kínálja csúcsertékként: egy érintetlen lélek testi birtoklását.

A világ csak test,* ez a Természet nem természetes... Mit keres a játszótér mellett a kanális? Sokszor a játék közepén kell kimenni, a földre eső helyre. Botrányos a meztelenség? Bizony az, ha a test csúnya. A rütség a botrány... Honnan van ez a sok ruhafogas alak, a pókot a sarokból is kiharapó fogsor, a görbe láb? Némelyik nő úgy lépked, mint egy kanalas kotrógép. Szülés után már nevetni se mer, mert bepisil... Erről senki sem beszél. Az iszlám csador majd fátylat borít minderre.

Szabadúszóként az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek leánykollégiumában lettem portás. (Na, ezt írja be valaki egy űrlap keskeny rovatába !) Matek szakos főnövér volt az előljáróm. Nem halmozta az élvezeteket... Egy matematikus a halmazokat élvezi. Beszélgettem a novíciákkal. Miért akarsz apáca lenni? Megrontottak állami gondozottként, az intézetben, Palotán? És *te* veszel fityulát?! Az ipsére kéne ráhúzni a vizes lepedőt !

Krisztus jegyeseként nem mész férjhez ? Ne is menj, mert az oltár előtti igen után már csak nemek következnek. A házastársi kapcsolat olyan, mint egy olló: az egymáson fekvő száraz szétnyílnak, és egyre nagyobb távolságra kerülnek. Csattogtatva meg elnyírnak mindent, ami köztük volt... Hogy én miért nem célzom meg a dolgot? Szívesebben mennék egy kibiztosított kézigránát felé.

A női csalódások oka voltaképpen nem csalódás. Pont azt kapják, amire befizettek. Igen, ez egy olyan macsó, amelyet *én* akartam. Legény a gáton. Nem csak az enyémen, bárkién, gátlástalanul. Kétségbe esni azért nem kell. A gyönyör nem marad el. Minden asszony kielégül szexuálisan – a veszekedés során.

* In: Pintér István: Mint a nap ! (mek.oszk.hu/22000/22058)

Ez a lyukas sámli volt a KATI
Innen ered a szólás: „Áll, mint Katiban a gyerek”

Kis Folyó

A házimacskák közismerten lenézik az embert, mint olyant. Stacia* nevű kandúrom nem néz le engem, sőt nagyon is respektál. Egyszer ugyanis túl forró vizet engedtem a fürdőkádba, s beletoccsanva orbitálisat nyávoztam. Azóta falkavezérként tisztel. Szárazon tisztálkodik, ezért nem szoktam magammal vinni az esztergom-kertvárosi tóra. Hosszú évek óta feljárok, a sztori, amit most elmesélek, egy korábbi emlék. Tulajdonképpen bármikor megeshetett volna, mert pikáns helyzetekben infantilis módon szoktam viselkedni. Én is észrevettem már, hogy saját magamhoz képest tíz év késésben vagyok. Ezen nem tudok változtatni, így időparadoxon fog keletkezni. Halálom időpontjában már tíz éve döglöttnek kéne lennem.

A Pala strand térdig érő hajaiban barna hajú és szemű, szépen lesült lány igazgatta magán vizes pólját. Látszott rajta, hogy – velem ellentétben – nincs megelégedve a vonalaival.

– Nyugi – szoltam oda neki – rajtad csak a ruha felesleg.

– ...Téged hogy hívnak? – pillantott rám műharaggal az arcán. Nem vert át, mert ezt a kifejezést már sokszor láttam Stacia pofikáján, amikor játszani akart.

– Az én nevem Szilva. De puszilva jobb lenne.

Ő az ajkak érintkezése közben mutatkozott be. Illetve, ezzel már be is mutatkozott, de azért a nevét is elárulta. Kiderült, hogy Kis Folyónak hívják. Nem, nem indián, csak szlovák származású. Malárik Ildikó. A „malá” kicsit jelent, a „rik” pedig folyót. A „dikó” meg egy ágy, ezt én tettem hozzá, rákacsintva.

Cséven lakik, s már hazafelé készülődik. Mondtam: nekem nem nagy kerülő hazáig. (Mindössze meg kellett volna építenem az akkor még nem létező 117-es számú országutat, Kesztlőc után gázlót keresni a Topolka-patakon, aztán átvágni a 757 méter magas Pilisen.)

Szembe álltunk egymással, megfogtam törülközőjének két felső sarkát, ami a hátára borítva a térdhajlatáig ért. A magam felé húzott hevenyészett spanyolfal védelmében öltözött át, néha-néha hozzám érve. A körülöttünk napozó hímek fél kézre fordultak, mert a hason fekvés hirtelen kényelmetlenné vált.

A 10-es út kereszteződésénél – akkor még nem volt körforgalom – tértünk le faluja felé. Ezt a hosszú egyenest a helybeliek a ralipálya gyorsasági szakaszának vélik, ezért az innen nősült Ferjancz Attila módjára versenyezni kényszerültem velük. Végül is nem a temetőben kötöttünk ki, csak egy közeli utcában. A sírkert kapuja fölött a következő felirat olvasható:

NYUGODJÁL BÉKÉBEN

Így. Én is majdnem ott pusztultam, mert a rokonságával kimentünk a pincesorra. Ma is odatalálnék, csupán a visszaút problémás, azt valahogy nem tudtam megjegyezni. Másnap reggel nyitogatni kezdtem a szobai szekrényeket. Lányos háznál jó tudni; melyik az akasztós. A polcosba kényszerülést az ellenségemnek se kívánom.

* A statikus szubsztancia rövidítése, ami a lustaságára utal.

A szülei már dolgozni mentek, a marxizmus–gebinizmus korszakában prima melőjük volt. Templomba ugyan nem járhattak, de a sztari otyec – ez a balsój fater – is csak kétszer látta belülről életében... Az esküvője napján, és a bányász jubileumakor. Muszáj volt elmenni, különben nem fizették volna ki a hűségpénzt. Özvegye már hajnalban vállhoz emelte a kapanyelet, tehát kettesben maradtunk.

Nagyon szerettem volna már a szerelem utcában járkálni, fel s alá, de mielőtt erre rátérek, kicsit nyelvészkednünk kell. Felnőtt ember szájába nem illenek gyerekesen játékos, finomkodó vagy szemérmeskedő körülírások. Érett személyiség csúnya szavakat sem használ. Ilyenek nincsenek is, mert a betűhalmaz önmagában sohasem csúnya. Közmeg egyezés kérdése, hogy egy hangsorhoz milyen fogalmat társítunk... Kezdetben a nyelvek is így alakultak ki. Vannak semleges kifejezések, amik más nyelveken csúnya dolgot jelentenek. Az is előfordul, hogy közhasználatú igék pejoratívvá válnak, egy bizonyos dologra alkalmazva őket.

Erotikus szituációkban jómagam a fren-etika híve vagyok. Négy szemközt, amikor a lelkek frenetikus állapot felé tartanak, helyeslem az őszinte szabatosságot. Mint az alábbi példa is mutatja, ez az igény – tudat alatt bár, de – kölcsönös. Az érzelmi töltésre való rezonálást, a tartalommal való azonosulást a spontán megfogalmazás árulja el. Látszólag háritásról van szó, valójában természetes belesimulásról. Pillantsunk hát be a színfalak mögé, szexuálpszichológusi vénával, nem feledkezve meg az orvosi titoktartásról.

– Szeretnélek megbaszni.

Kis Folyó pirulva fuldoklott a dühtől. Hol csípőre tette a kezeit, hol bokszoló állásba helyezkedett velük. Ettől úgy nézett ki, mint egy szárnyait szellőztető keselyű.

– Ha így beszélsz, akkor nem baszhatsz meg!

Csendesek a hajnalok

A nemzetségünkben van egy tradíció. Az elsőszülött sarjaknak kazánfűtői képesítést kell szerezni. Dédapám gőzmozdonyba táplálta a szenet, így megúsza a világháborút. Persze, hogy az elsőt, de akkor még nem számozták. Háborúban első a vasút, ezért nem vonultatták be. Nagypám dunai hajós volt, a Beisenberg nevű gőzösön. Ő a másodikat bliccelte el, ily módon. Apám a Magyar Hírlap munkatársa lett, tanári diplomával és kazánfűtői bizonyítvánnyal a tarsolyában. Természetesen jómagam is rendelkezem ezzel az okirattal.*

A nemileg meghatározott ember előbb-utóbb szembesül azzal a ténnyel, hogy ismeretségi körében mindenki házas. Az élettársi viszony, az elvált állapot és az özvegyiség is idetartozik, ugyanis nem a papír a fontos. Ha az aggszűzeket leszámítjuk, akkor kiderül, hogy vidéken kevés a szingli nő. Lelkileg egyedül álló bőven van, főleg családi kereteken belül. Ezeknek a kisgyerekes asszonyoknak társas magány az osztályrésze.

Erről a csöppet se különleges helyzetről egy igen régóta szenvedő alany informált. Tél vége felé jártunk, már olvadás volt, a házam előtt silbakként álló hóember is huszárosan félrecsapva viselte a piros lábost a fején. (Nem tudom, miért nevezik annak, hisz füle van, nem lába.) Rám telefonált egy nőismerősöm, hogy menjek el hozzájuk, mert tíz fok van a lakásban.

– Minuszban ?!

– Nem, dollárban.

Nálam a humor mindent visz, úgyhogy indultam. Légtelenítés után jó meleg lett, a helyzet pedig barátságossá vált. Ha már itt vagyok, beszélgezzünk egy kicsit. Mi a helyzet a csajokkal? Ne is mondd, ősszel megint elszúrtam. Ráadásul úgy, mint egy zöldfülű. Pedig nem vagyok már kezdő. Tini koromban jártam hasonlóképpen. Akkor egy egészen kis csaj csábított ki a lakótelep melletti „kiserdőbe”. Ömlött a szájából a trágárság, szóhoz se jutottam. Hosszú évekkel később jöttem csak rá, hogy ezzel akart engem a tettek mezejére vezetni. Mutatta, hogy ő már milyen nagy lány.

– És most mi történt ?

– Majdnem ugyanaz, vagyis semmi, de már nagykorúak között.

Aztán ő mesélt. Férje rákapott az italra, mint gyöngytyúk a takonyra. B-kategóriás kurvákkal kezd ki, kocsmatündérekkel. Mindennek a teteje, hogy a szomszédasszonyával is megcsalja.

– Honnan veszed ?

– Beletört a műkörme a valagába.

Elmerengtem a múltján. Igazi álompár voltak... Esküvőjükön részt vett a fél falu... Gyönyörű gyerekeik születtek... Garaszkodniuk se kellett. Sityu Audiját körbeállták az utcán. Eddig tartott a nagy szerelem ?

– Tudod, azt hittem; körülöttem forog a világ... Aztán lassanként rájöttem, hogy ő éli az életét, amiben én csak egy biztos pont vagyok. Egy fel- és leszálló pálya, ahonnan kedvére elkalandozhat. Minden rám marad... Magamra sincs időm. Amikor végre szuszszanhatnak, jönnek a gyerekek. Aranyosak, tényleg, de még a gondolataimat se tudom összeszedni tőlük. Egyszerre több probléma is jár a fejemben, sokszor úgy érzem; megőrülök.

* Bizonyítványom száma: Sztáv 31 5252 02 / 2007

Felvidításképp meséltem neki egy viccet. Elég sokan tudják, hogy Magyarországon Antal Imre után én ismerem a legtöbbet. Fejből. Kapásból. Melyik műfajból parancsolja? Szóval, az ifjú férj, a nászéjszaka hajnalán, kióvakodik az ágyból, lábujjhegyen kisiet a konyhába, elkészíti a villásreggelit, ezüst tálcára teszi a tejes kávéval együtt, s a résnyire nyitott ajtó mögött várakozik mindaddig, amíg neje kinyitja a szemét. Ekkor mosolyogva belibeg és az éjjeli szekrényre helyezi: – Tessék, drágám... – Mire az asszony: – Nahát, nem hiszek a szememnek... – Férj: – Pedig jobban tennéd, ha kinyitnád ! Ezentúl minden reggel ezt kell csinálnod !

Meg sem rezdültek nevetőráncai. Rá volt írva az arcára: idejét se tudja már, mikor volt nász és éj szaka. Hajnalai viszont csendeseek, fehér lepedővel leterített ágya ravatal. Lábujjhegyre már nem tud állni, pedig régen balettozott. Megköszörültem a torkomat.

– Ezen változtatnod kell ! Elvégre, te nem vagy akárki...

– Ja. Valaki vagyok. Én vagyok a „valaki”. Valaki vigye ki a kutyát, valaki mossal le a kocsit, valaki menjen el a boltba, valaki telefonáljon be a postára. Irigylem a lovakat, azok trappolás közben is tudnak szarni.

Szar az élet. Úgy, ahogy van. Vajon kinek jó ez az egész? Volt még egy ugrásom a Rózsa utcába. Régebben Ferenc toldalékkal is bírt, de azt politikával vegyes takarékoságból lehagyták a tábláról. Ott lakott az egyik rokonom, a fél lábú órásmeister. Tizenkilenc éves korában egy pesti villamos alá került. Tujázott, vagyis az ütközőn ült, mert nem fért fel a többi utas miatt.

Televíziója csak a hatvanas évek vége felé lett. Három kedvenc rádióműsora volt: a Szabad Európa *Forgószínpad* c. összeállítás, a *Szív küldi szívnek* könnyűzenei postája, és a „kintről” sugárzott *Autofahrer unterwegs*. Az ő szíve senkinek se küldhetett semmit, kocsiról nem is álmodhatott. A kvarcórák megjelenése szerény nyugdíjának kiegészítésétől is megfosztotta. És én ezt az embert meg akartam lopni.

Volt egy pisztolya, egy igazi vadnyugati colt. Hatlövetű ! A Tangón vette,* és senkinek se mutatta meg. Szívesen beszélt róla, pontosan leírta, hogy néz ki. Ez volt férfiaságának égisze. Rokonként jól ismertem a lakást, keresztkérdésekkel könnyedén behatároltam a fegyver rejtekét. Meg is találtam, ott, ahol kerestem... Bejutni nem volt nehéz: kulcs a lábtörő alatt.

Erre akkor került sor, amikor örök szerelmem nem köszönt vissza az utcán. Megírtam a végrendeletemet, és torkomban dobogó szívvel elindultam utolsó utamra... Magától vitt a lábam, furcsa kód vett körül, nem hallottam semmit... Szutyi lakásában remegő ujjakkal nyúltam be a konyharuhák alá. Vége a komédiának !** A colt azonban nagyon könnyű volt. Istenem, mi...?! Ez műanyag... Játék pisztoly... Egy véres játék megalázó, kárörvendően kegyetlen fricskája.

Egész úton hazafelé azon gondolkodám, mit szolt volna ehhez az édes-édes anyám. Ha sikerül. Tulajdonképpen, ha úgy vesszük, sikerült. A műanyag fegyver lövedéke begyázódott a szívembe. Az fog megölni, amikor majd meghalok.

* A budapesti Teleki téri, később Nagykörösi úti bolhapiac.

** Madách Imre: Az ember tragédiája, XV. szín.

Második vallomás

Tán emlékszel még arra a halk szóra,
ami köztünk hullott puhán le a hóba.
Szem-lesütve hangzott el, de mondható volt,
s aki elrebegte, alig tudta: élő vagy holt.

Bizonytalan vágyunk fellobbant a télben,
széjjelszaladtunk, mint hópelyhek a szélben.
Kergetőztünk a száz éves eperfa körül,
(helyén áll még most is, emlékezik, örül.)

Majd' letépted rólam azt az inget,
mikor a lányok összelöktek minket.
Szem-érmeid alatt csaknem meghaltál,
de a fogócska közben örökre elkapta.

Tavasszal papsajt-nyaklánc volt az éked,
az én ujjaim fonogatták azt meg néked.
Nevünket írtuk le kis bottal a porba,
ezt a képet gyakran belefojtom a borba.

Ajkunk örzi még az ízét suta csóknak,
ám az az alkalom: elsurranó csónak.
Egymás mellett egymásra vártunk,
aztán bolondul, egy másikra vágytunk.

Átvetettem magam klárikán s marikán,
mint cirkuszi oroszlán a lángoló karikán.
Gyűrűd szorítását más érezte, más próbálta fel,
első táncodat méltatlannal ficánkoltad el.

Másoknak tartottad oda gyertya-testedet,
s most a forró viasz összeégeti a lelkemet.
Jártam én is külhoni paloták portálainál,
szétszórva magomat idegen istennők oltárainál.

Emlékeimet gyöngyökként fűzöm eszterláncra,
kövek között, víz nélkül is készen állok a táncra.
De Ariadné-cérnám kötélidege már elszakadt,
foszlányaiból csupán ima-olvasó maradt.

Rajtad kívül sajna mások is voltak,
ám azok már holtomiglan holtak.
A kóbor ölelések hozzád űztek vissza,
pillantásod vágyaimat spongyaként issza.

Könnyeimet a nap beleégette arcomba,
megfáradtam már Érosszal való harcomba.
De még mindig hinnék ama szóban,
ha újra ott állhatnék veled, a hóban.

Írói dalom

Pintér István: *A szerelem örömhíre*, Irotron Kiadó, Budapest, 1983.

Pintér István: *Mitől beteg a keresztény házasság?* Irotron Kiadó, 1989.

Pintér István: *Álmoknál mélyebben* (szexuálpszichológiai disszertáció) 1995.

Pintér István: *A Szomorú Park*, 2011. (In: *Az ember igazi tragédiája*)

Pintér István: *Pszichén innen, és túl...* 2012.

Pintér István: *Emberi jelenség* (verbális erotika) 2014. (In: *Utcán heverő témák*)

Pintér István: *Érintő a szabadság felé*, 2015. (In: *Betűk, mindhalálig*)

Pintér István: *A férfi-nő barátságáról*, 2015. (In: *Betűk, mindhalálig*)

Pintér István: *A női lélek erotikája*, 2018.

Pintér István: *A vidám pokol*, 2020.

★★★★★

A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.

e-mail: tokodorszag@gmail.com

★★★

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

SZAKIRODALOM

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kö, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.

SZÉPIRODALOM

Igaz történetek, 2012.

Életfogytiglan, 2012.

Jeruzsálem leányai, 2014.

A fehér arany birodalma, 2014.

Utcán heverő témák, 2014.

Tisztaságra ítélve, 2014.

Ballada az ólomkatonáról, 2014.

Betűk, mindhalálig, 2015.

A női lélek erotikája, 2018.

A férfi erotika lelke, 2022.

